

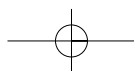
Zondag 14 oktober 2012.

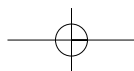
Ik heb eindelijk, na vijf nachten slecht geslapen te hebben, nog eens goed geslapen.

Yves en Henriette vertrekken voor één dag naar Djalo op 75 kilometer van hier waar Jean Petit 'médecin chef de zone' is. De gezondheidszone Djalo paalt aan die van Katako-Kombe. Benoit en ik zouden eerst ook meereizen maar in onze 4x4 is er maar plaats voor drie personen. Gezien de toestand van de wegen in de richting van Djalo is het niet verantwoord om achteraan in de bak op een los stoeltje te zitten. Wij blijven dus thuis maar er is ons een ritje in de omgeving beloofd. Voor Herman en Benoit zal dat een kennismaking zijn met de directe omgeving.

Op mijn eentje, King slaapt nog, geef ik de labotafel een tweede laag epoxyverf. Die eerste laag is goed droog en omdat het oppervlak nog ruw aanvoelt, vind ik het niet nodig om het eerst eens met fijn schuurpapier te schuren. Ik heb geen schuurpapier, dat is dan ook een verklaring van waarom niet.

We beginnen ons ritje om 15.30u., rijkelijk laat, het wordt dus een kort ritje. We stoppen bij wat overblijft van de 'cotonière': één nog redelijk intact gebouw met een watertoren en wat ruïnes. De watertoren is interessant. Hij is samengesteld uit aan mekaar gevezen metalen platen van één vierkante meter groot, zijn inhoud is zesduizend liter. Allstone uit Kinshasa produceert eenzelfde soort cisternes maar dan uit een UV-resistente kunststof. In het enige nog intacte gebouw is de 'Campus Universitaire de Katako-Kombe' gevestigd. Binnen staan: één bordje en één stoel! Men kan daar les volgen aan de faculteiten landbouw (rurale ontwikkeling), rechten, psychologie en educatieve wetenschappen alsook politieke en administratieve wetenschappen. Dit is dus weeral een van die vele bedenkelijke Congo-

lese universiteiten: één bouwvallig gebouw, één bord en één stoel. Wat verder slaan we de weg in richting Kiété om dan aan het mooie kruispunt, echt op de zuidelijke grens van het evenaarswoud met de savanne, linksaf te rijden, dwars door het woud. Het kruispunt is mooi omwille van de omgeving: een overweldigende natuur in alle tinten van groen, de weg is er... afgrijselijk slecht. Op een volgende kruispunt, waar de weg rechtsaf naar Shinga II leidt en rechtdoor naar Lotahe, volgen we links de weg naar Dinglele. Aan de landingspiste houden we een korte stop. Die piste is, we hebben het gemeten, iets meer dan een kilometer lang. Het is dus wel verwonderlijk dat ons vliegtuig in 2008 hier kon landen en weer opstijgen. Het graafwerk van toen zal ik nooit vergeten.

We stoppen ook aan de missie van de Methodisten waar zich het nieuwe 'Centre de santé' bevindt dat met de steun van de Gentse Fiftty One Club gebouwd werd. Al vlug staat er heel wat volk rond ons. Het centre de santé is gesloten. Ik vraag aan de verpleger of ik binnen eens kan rondkijken. Als ik effectief binnenstap, zie ik aan het gezicht van Pierre dat hij met mijn bezoekje niet echt opgezet is. Het gebouw staat leeg! Leeg!!! Sinds 2008 is hier niets veranderd. Niets! Het oude, bouwvallige en gedeeltelijk ingestorte 'centre de santé', een oud missiegebouw, wordt nog altijd gebruikt. De apotheek is pover bedeed, aan één rek hangen briefjes met de namen van medicamenten die er juist boven staan, weinig medicamenten. De onderzoeksruimte is niet veel meer dan een rommelkot, veel bazaar en weinig plaats. Doe hier maar eens eerstelijnszorg. Ik krijg zo een vermoeden waarom Pierre niet opgezet is met mijn bezoekje; zijn lichaamstaal zegt veel. Hij zegt niets en gaat samen met de medereizigers naar het vliegtuig-wrak kijken (zie 2008) dat naar hier tot naast de missiepost gesleept werd.

Als we weer willen vertrekken, komt iemand met een vers gekapte tros bananen aangelopen: een bedankje voor ons bezoek (dat van mij aan het centre?). De avond valt als we thuiskomen.

Ingang bouwvallige 'Centre de Santé' van Dinglele.

